

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 126/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. A. P., G., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 97/2007 z 19. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. A. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2008 faxom a 9. januára 2008 poštou doručená sťažnosť MUDr. A. P., G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 97/2007 z 19. septembra 2007.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva:

«Na Okresnom súde Košice II sa pod sp. zn. 23 Nc 1015/02 vedie konania týkajúce sa úpravy práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu A. P. (...) do rozvodu manželstva rodičov mal. dieťaťa, sťažovateľa a MUDr. Z. P.

Okresný súd Košice II uznesením sp. zn. 23 Nc 1015/2002 zo dňa 15. 12. 2003 návrh matky, aj návrh otca - sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 16 CoP 91/04 zo dňa 27. 2. 2004 zmenil napadnuté uznesenie tak, že uložil sťažovateľovi, aby v lehote troch dní od doručenia tohto uznesenia odovzdal mal. A. do starostlivosti matky, ktoré bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 18. 3. 2004.

Priebeh súdneho konania týkajúceho sa výkonu rozhodnutia na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 zo dňa 27. 2. 2004, vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 39 Em 10/04:

Dňa 26. 3. 2004 podala matka mal. A. P. na Okresný súd Košice II k číslu konania 23 Nc 1015/02 - žiadosť na zabezpečenie výkonu rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia v konaní o zverenie maloletého dieťaťa podľa ustanovenia § 273c Občianskeho súdneho poriadku.

Dňa 2. 4. 2004 boli sťažovateľovi - povinnému - otcovi mal. dieťaťa doručené tieto listiny:

1. výzva na plnenie rozhodnutia súdu Okresného súdu Košice II sp. zn. 39 Em 10/04 zo dňa 26. 3. 2004,

2. uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 39 Em 10/2004 zo dňa 26. 3. 2004 s vyznačenou klauzulou vykonateľnosti na deň 26. 3. 2004, ktorým bol nariadený výkon uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoP 91/04 zo dňa 27. 2. 2004 odňatím mal. A. a odovzdaním do starostlivosti matky,

3. uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 39 Em 10/04 zo dňa 26. 3. 2004, ktorým súd ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny K. za opatrovníka pre mal. A. v tomto konaní. (...)

Dňa 16. 4. 2004 podal sťažovateľ - povinný prostredníctvom svojej právnej zástupkyňi odvolanie proti uzneseniu o nariadení výkonu uznesenia.

Dňa 16. 4. 2004 podal sťažovateľ - povinný prostredníctvom svojej právnej zástupkyňi odvolanie proti uzneseniu o ustanovení kolízneho opatrovníka v tomto konaní.

Dňa 16. 4. 2004 vzniesol sťažovateľ - povinný prostredníctvom svoje právnej zástupkyňi námietku zaujatosti voči vec pojednávajúcej sudkyňi JUDr. K. J.

Okresný súd Košice II uznesením sp. zn. 39 Cm 10/2004 zo dňa 14. 4. 2004, ktoré bolo doručené sťažovateľovi - povinnému dňa 26. 4. 2004, uložil sťažovateľovi - povinnému poriadkovú pokutu.

Dňa 11. 5. 2004 podal sťažovateľ - povinný prostredníctvom svojej právnej zástupkyňi odvolanie proti uzneseniu, ktorým mu bola uložená poriadková pokuta. (...)

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 14 NcC 37/04 zo dňa 28. 5. 2004 sudkyňu JUDr. K. J. nevyлúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 39 Em 10/04. Predmetné uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 15. 7. 2004.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 14 CoE 45/04-69, 14 CoE 46 / 04 zo dňa 28. 5. 2004, potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 39 Em 10/2004 zo dňa 26. 3. 2004 o ustanovení kolízneho opatrovníka, ako aj potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 39 Em 10/2004 zo dňa 26. 3. 2004 o uložení poriadkovej pokuty. Predmetné uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 15. 7. 2004.

Dňa 14. 9. 2004 podal sťažovateľ na Ústavnom súde Slovenskej republiky sťažnosť, v ktorej sa z dôvodov v nej uvedených domáhal vyslovenia porušenia svojho práva (...) uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 45/04-69, 14 CoE 46/04 zo dňa 28. 5. 2004. (...)

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. I. ÚS 171/04 zo dňa 8. 10. 2004 odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. (...)

Dňa 4. 5. 2005 sa právna zástupkyňa sťažovateľa obrátila na odporcu so žiadosťou o to, že vo veci sp. zn. 39 Em 10/2004 podala v mene povinného dňa 16. 4. 2004 odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Košice II sp. zn. 39 Em 10/2004 zo dňa 26. 3. 2004, ktorým súd nariadil výkon rozhodnutia a preto, že jej doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie odvolacieho súdu o predmetnom odvolaní, požiadala súd o oznámenie, či a kedy bolo toto

odvolanie predložené na rozhodnutie o ňom Krajskému súdu v Košiciach.

Dňa 4. 5. 2005 sa právna zástupkyňa sťažovateľa obrátila na Krajský súd v Košiciach so žiadosťou o to, že vo veci sp. zn. 39 Em 10/2004 vedenej na Okresnom súde Košice II podala v mene obvineného dňa 16. 4. 2004 odvolanie proti uzneseniu zo dňa 26. 3. 2004, ktorým súd nariadil výkon rozhodnutia a vzhľadom na to, že jej doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie o tomto odvolaní, žiadala o oznámenie pod akou spisovou značkou sa vedie na Krajskom súde v Košiciach toto odvolacie konanie a či už bolo o ňom rozhodnuté.

Okresný súd Košice II listom sp. zn. 39 Em 10/2004 zo dňa 6. 5. 2005, doručeným právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 11. 5. 2005 oznámil, že „o odvolaní otca maloletého dieťaťa zo dňa 16. 4. 2004, proti uzneseniu Okresného súdu Košice II sp. zn. 39 Em 10/2004 zo dňa 26. 3. 2004, ktorým súd nariadil výkon rozhodnutia, rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 28. 5. 2004 č. k. 14 CoE 45/04-69, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II 39 Em 10/2004 zo dňa 26. 3. 2004“.

Dňa 13. 6. 2005 sa sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyňi sťažnosťou zo dňa 10. 6. 2005 adresovanou predsedovi Okresného súdu Košice II sťažoval na prieťahy v konaní vo veci sp. zn. 39 Em 10/2004.

Predseda Okresného súdu Košice II listom sp. zn. Spr. 2389/05 zo dňa 8. 7. 2005 oznámil sťažovateľovi, že jeho sťažnosť nieje dôvodná.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 14 CoE 45/04-74, 14 CoE 46/04 zo dňa 4. 10. 2005 rozhodol tak, že

opravil záhlavie a prvý výrok uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28. mája 2004 sp. zn. 14 CoE 45/04 a 14 CoE 46/04 tak, že záhlavie a prvý výrok tohto uznesenia majú správne znieť:

„Krajský súd v Košiciach rozhodol vo veci výkonu rozhodnutia o výchove mal. A. P., (...) bývajúceho v G. (...) o odvolaniach otca maloletého proti uzneseniam Okresného súdu Košice II zo dňa 26. 3. 2004 č. k. 39 Em 10/04-15 a č. k. 39 Em 10/04-17 a proti uzneseniu zo dňa 14. 4. 2004 sp. zn. 39 Em 10/04 o uložení poriadkovej pokuty takto:

Odvolací súd potvrdzuje uznesenia Okresného súdu Košice II zo dňa 26. 3. 2004 č. k. 39 Em 10/04-15 a 39 Em 10/04-17.“

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4 Cdo 28/2006 zo dňa 31. 3. 2006 rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. 5. 2004 sp. zn. 14 CoE 45/04, 14 CoE 46/04 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4. 10. 2005 sp.zn. 14 CoE 45/04, 14 CoE 46/04 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4 CoE 62/2006, 4 CoE 74/2006, 4 CoE 75/2006 zo dňa 27. 6. 2006, ktoré bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 26. 7. 2006, rozhodol tak, že

- odvolací súd zrušil uznesenie zo dňa 26. 3. 2004 č. k. 39 Em 10/04-15,

- potvrdil uznesenie z 26. 3. 2004 č. k. 39 Em 10/04-17,

- potvrdil uznesenie z 14. 4. 2004 č. k. 39 Em 10/04-34.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Cdo 96/2007 zo dňa 19. 9. 2007, rozhodol tak, že dovolanie otca proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 27. 6. 2006 sp. zn. 4 CoE 62/2006, 4 CoE 74/2006, 4 CoE 75/2006 odmietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov dovolacieho konania. Predmetné uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 5. 11. 2007.»

Podľa sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 97/2007 z 19. septembra 2007 porušil jeho základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru

- a domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 96/2007 zo dňa 19. 9. 2007, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky

pokračovať v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 96/2007 zo dňa 19. 9. 2007 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 97/2007 z 19. septembra 2007.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 2 Cdo 96/2007 z 19. septembra 2007, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 CoE 62/2006, 4 CoE 74/2006 a 4 CoE 75/2006 z 27. júna 2007, uviedol:

„V posudzovanej veci odvolací súd svojim uznesením zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a potvrdil uznesenia okresného súdu, ktorým okresný súd ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice za opatrovníka pre maloletého A. P. a ktorým uložil otcovi maloletého dieťaťa MUDr. A. P. poriadkovú pokutu v sume 2.000 Sk. Dovolanie otca teda nesmeruje proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým by bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 O. s. p. preto nie je prípustné. Nejedná sa ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu [§ 239 ods. 2 písm. a) O. s. p.] a ani o prípady prípustnosti dovolania podľa písm. b) a c) ustanovenia § 239 O. s. p. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. preto prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie

nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Pritom dôraz kládol na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ priamo namietal. Dovolací súd však vady uvedené v § 237 písm. f) O. s. p. nezistil.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f) O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom teda výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Omyl pri aplikácii práva, treba teda považovať za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), ktorý sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že odvolací súd nesprávne dospel k právnemu názoru, rozhodnutie okresného súdu o nariadení výkonu rozhodnutia formou odňatia dieťaťa zmysle § 273 ods. 2 O. s. p. nemalo byť vôbec vydané a nesprávne ho bez ďalšieho postupu zrušil (správne mal vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie), resp. že nesprávne potvrdil uznesenie okresného súdu, ktorým nariadil výkon rozhodnutia formou uloženia poriadkovej pokuty (správne mal v zmysle § 273 ods. 1 O. s. p. uložiť pokutu). Dovolateľ v týchto dvoch prípadoch teda vyslovil nesúhlas s právnym hodnotením veci, ktoré odvolací súd zaujal. To znamená, že dovolateľ namietal omyl odvolacieho súdu pri aplikácii procesného práva. Takúto námietku dovolateľa však nie je možné považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., ale za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. Tento dovolací dôvod však prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nejde o odňatie možnosti konať pred súdom, ak odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uvedie skutočnosť, ktorá nemá podklad v zistení skutkového stavu

(§ 165 O. s. p.). Napokon v danej veci dovolateľ vytykal v dovolaní odvolaciemu súdu predovšetkým to, že jeho rozhodnutie, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o ustanovení opatrovníka maloletému dieťaťu, je vecne nesprávne. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Košice bol totiž ustanovený za opatrovníka napriek tomu, že dieťa už predchádzajúce tri mesiace býva v G. Aj v tomto prípade teda otec namieta predovšetkým právne hodnotenie veci odvolacím súdom.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a) až d), e) a g) § 237 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie otca smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol [§218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O. s. p.] bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. “

Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne

nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že dovolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom dovolacím súdom. Pretože označené rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností je ústavný súd toho názoru, že rozhodnutie najvyššieho súdu nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2008